శుక్రవారం

శుక్రవారం అమ్మ వస్తానని చెప్పి పోయింది.

తను అక్కడికి వచ్చి వారంరోజులే అయింది. తనను దిగబెట్టి పెద్ద హాలులో నెడుతో నెడుతో అమ్మ చెప్పింది 'ధైర్యంగా ఉండు. మళ్ళీ శుక్రవారం వచ్చిచూస్తాను' అని. వస్తానంది కాని ఎన్ని గంటలకో చెప్పలేదు. ఇవ్వాళే రావాలి. ప్రొద్దుటినుంచి తను ఎదురుచూస్తూనే ఉన్నాడు. లోపలికి పోనేలేదు. గేటుదగ్గర బండమీద కూర్చున్నాడు. దూరంనుంచే తను అమ్మకి కనుపించాలి. తను కనపడకపోతే అమ్మ వెళ్ళిపోతుందేమో! ఏమిటో భయం!

అమ్మ ఇల్లు ఇక్కడి కెంత దూరమో! ఎన్నో మైళ్లు ఉండవచ్చు. ఈ శరణాలయానికి వచ్చేటప్పుడు తనూ అమ్మా ఏదో బండి ఎక్కి వచ్చారు. ఆ బండి సందులు గొందులు తిరిగితిరిగి ఏ గంటకో ఇక్కడికి చేరింది. ఇప్పుడస లా త్రోవ కూడ తనకి జ్ఞాపకంలేదు. అమ్మ వస్తేనేగాని తను వెళ్ళలేడు. అయినా అసలు ఇక్కడినుంచి తనను వెళ్ళనీయురుగా! గేటు దాటి ఎక్కడికీ వెళ్లకూడదు. ఎవరో ఒకరు చూస్తూనే ఉంటారు. ముఖ్యంగా ఆ కళ్లజోడు ఆయన. ఆయనకి ముక్కుమీదనే కోపం. ఎప్పుడూ ఏదో వంకచూసుకొని కసురుతూనే ఉంటాడు. ఆయన ఉంటే అసలు ఎవరూ అల్లరి చేయరు.

ఇక్కడికి రాకముందు అమ్మా తనూ ఒక చిన్న ఇంట్లో ఉండేవారు. అందులో ఒక్కటే గది. వెలుతురు లేక పోయినా ఆ గది ఎంతో శుభ్రంగా ఉండేది.

అమ్మ ప్రొద్దునే లేచి ఇల్లంతా శుభ్రంగా అలికి ముగ్గులుపెట్టేది. రకరకాల ముగ్గులు ఎంతో అందంగా ఉండేవి! ఆ తరువాత తనకి నీళ్ళుపోసి తల దువ్వి శుభ్రంగా ఉతికిన చొక్కా తొడిగేది. ఆవిడా తలదువ్వుకొని పసుపు రాచిన ముఖంమీదనే దమ్మిడీఅంత బొట్టు పెట్టుకొనేది. ఆ తరువాత గంప తీసుకొని పెద్ద అంగడిదగ్గరకు వెళ్లి నిలుచునేది. వెనకాలే తనూ వెళ్లేవాడు. మధ్యాహ్నందాకా అక్కడే ఉండేవాళ్ళు. ఆ అంగడికి రోజూ ఎంతోమంది వచ్చేవాళ్ళు. రకరకాలవాళ్ళు అక్కడ ఎన్నో సరుకులు కొనేవాళ్ళు. ఎక్కువై మోసుకుపోలేకపోతే అమ్మను పిలిచేవాళ్లు. అమ్మ ఆ సరుకులు అన్నీ గంపలో పెట్టుకొని వాళ్ల వెనకాలే వెళ్లేది. తనూ వెళ్లేవాడు. సందులుగొందులు తిరిగి తిరిగి వాళ్లవాళ్ల ఇండ్లల్లో సరుకులు దింపి డబ్బులు తెచ్చుకొనేవాళ్లు.

అక్కడికో నీలంచీర అమ్మాయి తరుచు వచ్చేది: మెడలో ఒకసంచివేలాడవేసుకుని, నల్లడబ్బాలు, తెల్లడబ్బాలు, పీనాలు ఏవేవో చాలా కొనేది. కాని అమ్మని ఎప్పుడూ పిలిచేది కాదు. అన్నీ తనే సంచిలో వేసుకుని వెళ్లిపోయేది.

ఇంకో బట్టతలాయన వచ్చేవాడు. ఆయన ఏమీ ఎక్కువగా కొనకపోయినా, కొన్నది ఒక్కసరుకే ఐనా

ఎప్పుడూ అమ్మను తప్పక పిలిచేవాడు. ఆ ఒక్క పొట్లము అమ్మచేతి కిచ్చి దర్జాగా ముందు నడిచి వెళ్లిపోతుండేవాడు.

ఆయన తల తమాషాగా ఉండేది. చుట్టూ ఒత్తుగా జుట్టు ఉన్నా మధ్యన తెల్లగా బిళ్లలా బట్టతల ఉండేది. ఆయన ఇల్లుకూడా తనకి బాగా తెలుసు. పేటలో పార్కు కెదురుగా ఉండేది. ఎవరూ ఉండేవాళ్లు కాదు. ఎప్పుడూ తలుపులు మూసిఉండేవి. ఒక జాతికుక్క మాత్రం ఎప్పుడూ 'భౌ_భౌ' మంటూ ఎదురు వస్తూండేది. ఆయన కాళ్లకు పెన వేసుకుపోతుండేది.

త్రోవలో ఆయన ఏదైనా అప్పుడప్పుడూ అమ్మతో మాట్లాడుతుండేవాడు. 'మీ దీఊరేనా? ఎన్నాళ్లుగా ఇక్కడ ఉంటున్నావు' అని. అమ్మ ఏదో చెబుతూ ఉండేది. ఒకసారి నాన్నను గురించి చెప్పింది. 'నాలుగేళ్ళుగా దేశం పోయి నాడు బాబూ! జాడలేదు' అని, చెబుతూ ఉంటే అమ్మ గొంతు జీరబోయింది.

తను ఇక్కడికి రావడానికి కూడా ఆ బట్టతలాయనే కారణం.

ఆయన ఒకరోజు అడిగాడు: 'నీ కొడుక్కు ఎన్నేళ్లు' అని. 'అయిదేళ్లు బాబు!' అని అమ్మ చెప్పింది.

'చదువు చెప్పించటంలేదూ? బళ్లో చేర్పించరాదూ' అన్నాడు ఆయన.

అమ్మ ముఖం చిన్నబుచ్చుకుంది 'నాకేం తెలియదు బాబూ! ఎవరు చేర్చుకుంటారు?' అన్నది.

ఈ సారి ఆయన కొంచెం దగ్గరగా వచ్చి చెప్పాడు: 'ఇక్కడ నాకు తెలిసిన స్కూలు ఒకటి ఉన్నది. అందులో చేర్పించు. బీదవాళ్లైతే ఉచితంగా అన్నంపెట్టి చదువు చెబుతారు. కావలిస్తే నేను అక్కడ మేనేజరుకు ఉత్తరం వ్రాసి ఇస్తాను.'

ఆ తరువాత వారంపదిరోజులకే అమ్మ ఒక ఉత్తరం తీసుకొని తనని ఇక్కడ చేర్పించి వెళ్ళింది.

వచ్చిన రోజు తన కిక్కడ చాలా భయంవేసింది. సాయంత్రం ప్రొద్దుగూకుతూఉండగా అమ్మ తనని ఇక్కడకు తీసుకువచ్చింది. పెద్దహాలులో బల్లదగ్గరగా కళ్ళజోడు ఆయన కూర్చుని ఉన్నాడు. హాల్లో మసకమసకగా చీకటి పడుతోంది. ఇంకా దీపాలు వెలిగించలేదు.

కళ్ళజోడుఆయన అమ్మ నేవో ప్రశ్నలు అడిగాడు. ఉత్తరం చూచుకున్నాడు. పుస్తకంలో ఏదో రాసుకున్నాడు.

'జోగూ! ఇల్లా రా. ఈ అబ్బాయిని తీసుకువెళ్ళు!' అని పెద్ద గొంతుకతో జవాన్ను పురమాయించాడు.

అప్పుడే చెప్పింది అమ్మ: 'ధైర్యంగా ఉండు. మళ్లా శుక్రవారం వస్తాను' అని.

తనకేమీ తోచలేదు. భయంవేసింది. గట్టిగా అరవాలనిపించింది నోరు పెగలలేదు. ఏడుపొచ్చింది కాని, కంట నీరురాలేదు. కొయ్యబొమ్మలా అలా చూస్తూ ఉండిపోయాడు. అమ్మ వెళ్ళిపోయింది.

తరువాత ఏమైందీ తనకి బాగా జ్ఞాపకంలేదు. రాత్రి పైన హాలులో అంతా వరుసగా పడుకున్నారు. హాలు సందు

లేకుండా నిండిపోయింది. అందరూ నిద్రపోతున్నారు. తనకి మాత్రం నిద్దరపట్టలేదు. ఇంటికప్పుకేసిచూస్తూ పడుకున్నాడు. దీపం మసకగా వెలుగుతోంది.

రోజూ, ఇంట్లో గుమ్మంముందు అమ్మా తనూ ఆకాశాన ఉన్న చుక్కలను చూస్తూ పడుకునేవాళ్లు. అమ్మ కథలు చెప్పేది. తను వింటూ వింటూ నిద్రపోయేవాడు.

ప్రక్క సందులో కుక్కలు తెల్లవార్లు అరుస్తుండేవి. వెనక ఇంట్లోంచి అత్తా కోడలు గట్టిగా పోట్లాడుకునేవాళ్లు. అయినా, తనకి నిద్రపట్టేది. ఇప్పుడు ఇక్కడ నిద్రపట్టడంలేదు.

ఉన్నట్టుండి ఏదో సన్నగా నవ్వు వినిపించింది. తను ఉలిక్కిపడ్డాడు. అవతల పక్కమీదనుంచి ఓ చిన్న పిల్ల తనకేసి నిదానించి చూస్తోంది. చిరునవ్వు నవ్వుతోంది. సన్నంగా, తెల్లగా ఉంది. తెల్లపరికిణీ, తెల్లచొక్కా తొడుక్కుంది. సరిగా తనంత ఎత్తే ఉంటుంది. నవ్వితే బుగ్గలు రెండూ గుంటలుపడుతున్నాయి. మెల్లిగా అడిగింది: 'నీ పేరేమిటి' అని.

'రాము' అన్నాడు తను.

ఏదో జ్ఞాపకంవచ్చింది. మళ్లా మాట్లాడలేదు.

రెండు నిమిషాల తరువాత, తను మళ్లా అడిగాడు: 'నీ పేరో?' అని.

'కాంత' అని చెప్పింది, నవ్వుతో అవతలికి జరిగి వత్తిగిలిపడుకుంది. తనూ కళ్ళు మూసుకున్నాడు. నిద్రపోయాడు.

అప్పటినుంచీ, తనూ కాంత ఎప్పుడూ కలిసే ఉండే వాళ్లు. చదువుకునేవాళ్లు.

తనకి ఈ స్కూలు బాగానే ఉన్నది. పెద్ద తోటలో మధ్యన ఎత్తుగా తెల్లగా కోటలా వుంటుంది. చుట్టూ గుంపులుగా కొబ్బరి చెట్లు, వాటికి దూరాన పెద్దపెద్ద పువ్వుల చెట్లు, పున్నాగపూలు, పొగడపూలు, నాగుమల్లె—ఇంకా ఎన్నో! చెట్లక్రింద ఎప్పుడు చూసినా ఒత్తుగా రాలి ఉంటాయి.

తనూ, కాంత రోజూ అక్కడే ఆడుకుంటారు. పూలన్నీ తను ఏరి యిస్తే కాంత రకరకాలుగా దండలు కడుతుంది. ఎంత ప్రయత్నించినా తనకు దండలు కట్టడం మాత్రం చేతకాదు.

వచ్చిన మర్నాడే తను కాంతని అడిగాడు, 'ఇవ్వాళ ఏవారం' అని.

కాంత, తల ఎగరేసింది. 'ఏమో! మంగళవారం కాబోలు!' అన్నది.

తను మళ్ళీ అడిగాడు, 'శుక్రవారం ఎప్పుడువస్తుంది?' అని.

కాంత తలతిప్పింది. వేళ్ళు లెఖ్ఖపెట్టుకుంది. 'ఇంకా మూడు రోజులకి' అంది.

తను మాట్లాడలేదు. ఇద్దరూ చెట్టుకింద ఇసుకలో ఆడుకుంటున్నారు. గుప్పిట్లోకి తీసుకున్న ఇసక వేళ్ళ సందుల్లోనుంచి జారిపోతోంది. రాలిన పూవులు మాత్రం చేతిలో నిలిచాయి.

.. ఇవ్వాళే శుక్రవారం,

తను రోజులు లెఖ్ఖపెట్టుకుంటూనే ఉన్నాడు. ప్రొద్దున కళ్ళజోడు ఆయన కూడా చెప్పాడు. 'ఇవ్వాళ శుక్రవారం. అందరూ త్వరగా స్నానంచేసి తొమ్మిదింటికి పూజగదిలోకి రావాలి' అని.

జోగూ కూడా చెప్పాడు: 'ఇవ్వాళ శుక్రవారం. అందరూ మంచి బట్టలు కట్టుకోవాలి' అని.

ఇవ్వాళే అమ్మ వస్తానంది. ప్రొద్దుటినుంచి తాను ఎదురుచూస్తున్నాడు. .... ప్రొద్దుగూకవచ్చింది. అమ్మ ఇంకా రాలేదు.

చీకటిపడితే తనని గేటుదగ్గర కూర్చోనీయరు. లోపలికి పోవాలి. అమ్మ రాకూడదూ!

దూరాన చెట్ల గుంపులో రైలుబండి మెలికలు తిరిగి పాములా సాగిపోతోంది. రైలుకూత వింటే తన కేదో భయమేస్తుంది. బెంగగా ఉంటుంది. ఎప్పుడో నాన్న రైలెక్కి వెళ్ళాడు. రైలుకూసింది. బండి కదిలింది. నాన్న మళ్ళా రాలేదు.

కాంత ప్రొద్దునే వాళ్లింటికి వెళ్లింది. ఇంకా రాలేదు. చీకటిపడింది. అమ్మ ఇంక రాదేమో! జోగూ ఇంక తన కోసం వస్తాడు. తను లోపలికి పోవాలి.

ఏదో బస్సు ర్రంయ్‌మని వచ్చి ఆగకుండా వెళ్ళి పోయింది. అమ్మ ఇంక రాదు.

తను లేచి వెళ్ళబోతుంటె కాంత వెనకాలే వచ్చి నెత్తినపడింది. అని.'అబ్బ' 'ఎప్పుడు వచ్చావు' అన్నాడు.

'ఇప్పుడే! నువ్వు చూడనేలేదు' అన్నది.

నవ్వుతో కలకలలాడుతూ ఉంది కాంత. తలంటుకొని కొత్తబట్టలు కట్టుకొంది.

ఇద్దరూ లోపలికి వెళ్లారు.

ఒక్కనిమిషం ఆగి, కాంత అన్నది, 'మా ఇంటికి కొత్త అమ్మ వచ్చింది!' అని

తను ఉలిక్కిపడ్డాడు. 'కొత్త అమ్మా! కొత్త అమ్మ ఏమిటి?' అని అడిగాడు.

కాంత చెప్పింది: 'అవును. మా అమ్మ ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయింది. మళ్లీ రాలేదు. నేను ఇంట్లో గొడవచేసి ఏడుస్తూంటే మా నాన్నగారు ఈ స్కూలులో చేర్పించారు'.

కాంత ముఖం వాడిపోయి కనుకొలుకుల్లో నీరు నిలిచింది.

తనకు దిగులేసింది.

మాట్లాడకుండా, కాంతచేయి పట్టుకున్నాడు. ఇద్దరూ స్కూలులోపలికి వెళ్ళుతూంటె కళ్ళు తుడుచుకొని కాంత అన్నది: 'ఇవ్వాళ మా ఇంట్లో, ఇంకో అమ్మ ఉంది. నాకు తలంటిపోసింది. మిఠాయి వండిపెట్టింది.'

తను మాట్లాడలేదు. 'మా అమ్మ ఇవ్వాళ వస్తానంది రాలేదు' అని చెప్పాలనుకున్నాడు. చెప్పలేదు.

ఆ తరువాత అమ్మ ఎప్పుడు వచ్చేది తనకు తెలియలేదు. మళ్ళా శుక్రవారం వస్తుందేమో అనుకున్నాడు. మూడు శుక్రవారాలు వచ్చి పోయినాయి.

అమ్మ ఇంక రానేరాదేమో ననిపించింది. తను ఎదురు చూడడం మానేశాడు.

తను చదువుకుంటున్నాడు. పిల్లలతో ఆడుకుంటు న్నాడు. కాని మనస్సులో మూగబాధ అల్లానే ఉండిపో యింది.

ఆఖరుకి ఒక శుక్రవారం తను పూజగదిలోనుంచి బయటికి వస్తుంటే జోగు పిలిచి చెప్పాడు.: 'అదుగో! మీ అమ్మ వచ్చింది. నిన్ను ఇంటికి తీసుకువెళ్లుతుందిట' అని.

తనకి ప్రాణం లేచివచ్చింది. పెద్ద హాల్లో అమ్మ తన కోసం ఎదురుచూస్తోంది మునపటిలా లేదు చాలా మారి పోయింది. మంచి చీరకట్టుకొంది. కళ్ళనిండా కాటుక పెట్టు కొంది. ఎంతో అందగా ఉన్నదనిపించింది తనకళ్లకి.

గబగబ వెళ్ళి అమ్మని కావిలించుకున్నాడు. అమ్మ తన చెయ్యిపట్టి బయటికి తీసుకువెళ్ళింది. వెళ్లుతో వెళ్లుతో కళ్ళజోడు ఆయనతో చెప్పింది. 'సాయంత్రం మళ్ళీ తీసుకు వస్తాను' అన్నది.

త్రోవలో, అమ్మ తనతో అన్నది. 'మూడు వారాలుగా నాకు రావటానికి వీలేలేకపోయింది నాయనా! నేను ఇప్పుడు పార్కుదగ్గర బాబుగారింట్లో పనిచేస్తున్నాను. రోజూ ఏదో పనితో సరిపోతున్నది, తీరికలేదు.'

అమ్మమాటలు తన కర్థంకాలేదు. మాట్లాడకుండా అమ్మచేయి పట్టుకొని, ఊరుకున్నాడు.

తరువాత, అమ్మ తన స్కూలును గురించి ఇంకా ఏవో ఏవో అడిగింది. తను ఏదో చెప్పాడు. అమ్మ తనని ఇంటికి తీసుకుపోలేదు. పార్కుదగ్గర బట్టతలాయన ఇంటికి తీసుకుపోయింది. 'నేను ఇప్పుడు ఇక్కడే ఉంటున్నాను' అని చెప్పింది.

ఆ ఇంటిలోపలకి తను అదివరకెప్పుడూ వెళ్ళలేదు. ఇంటిముందు వరండా మాత్రమే తను ఎరుగును. ఆ ఇంటి వెనక కాల వేరే రెండు గదులు విడిగా ఉన్నాయి. అమ్మ తనని అక్కడికి తీసుకువెళ్ళింది. వెళ్ళగానే వంట వగైరా ఏవో పనులు చూచుకోవడం మొదలుపెట్టింది. ముందు ఇంట్లోకి ప్లేటులో ఏవేవో పెట్టి తీసుకుపోయింది. మళ్ళీవచ్చింది మళ్ళీ వెళ్ళింది. తనుఒక్కడూ దొడ్డివేపు తోటలోకి చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

చాలసేపటికి, అమ్మ తనకూ అన్నంపెట్టింది. ఏవేవో వేసి పెట్టిందిగాని తనకి సయించలేదు. అన్నం తిని తను ముందు గదుల్లోకి వెళ్ళబోయినాడు. కాని అమ్మ పోనీయ లేదు. ఆయన నిద్దరపోతున్నారు. వెళ్లి అల్లరిచేయకు అన్నది. తనకి ఏమీ తోచలేదు. స్కూలుకి వెళ్ళిపోతే బాగుండునని పించింది. ఆలోచిస్తూ తను నిద్దరపోయాడు.

సాయంత్రం అమ్మ స్కూలుగేటుదాకా తీసుకువచ్చి విడిచివెళ్ళింది. 'నాకు పని ఉంది. నువ్వు వెళ్ళు' అని త్వరగా వెళ్ళిపోయింది.

తనకి ఏదో పారవేసుకున్నట్లు తోచింది. తన వస్తువేదో ఎక్కడో జారిపోయినట్లు తోచింది. దానికోసం ఎక్కడ వెత కాలో తెలియలేదు. నిరుత్సాహంగా లోపలికి వెళ్లాడు.

కాంత ఎదురువచ్చింది. 'ఇంటికి వెళ్ళివచ్చావా'అని ఉత్సాహంగా అడిగింది. 'ఆ' అన్నాడు నీరసంగా.

ఒక్క నిమిషం ఆగి చెప్పాడు 'మా అమ్మ మా ఇంట్లో లేదు. పార్కు దగ్గర బాబుగారింట్లో ఉంటోంది' అని.

'ఏ పార్కు? పెద్దపార్కా? అక్కడే మా ఇల్లూ' అన్నది కాంత. 'అల్లాగా' అన్నాడు తను. ఆ మాట సరిగా వినిపించుకోలేదు.

చాలారోజులదాకా అమ్మ మళ్ళీ రాలేదు.

ఒకరోజు తనూ కాంతా తక్కిన పిల్లలు చెట్టుకింద ఆడుకుంటున్నారు. దూరాన బట్టతలాయనా, ఆయనవెనకాలే అమ్మ వస్తున్నారు.

చటుక్కున కాంత 'అదుగో! నాన్న! అని ముందుకు పరుగెత్తింది. తను తెల్లబోయినాడు.

ఇంతలోకి అమ్మ తనకు దగ్గరగా వచ్చింది. 'ఆయన నిన్ను ఇంటికి తీసుకుపోవటానికి వచ్చారు బాబూ! ఇన్నాళ్ళు ఊళ్ళో లేరు. ఏదో పనులమీద తిరుగుతున్నారు!' అన్నది.

తను ఆయనకేసి చూచాడు. కాంత తండ్రిదగ్గర చేరింది. కాంతను ఎత్తుకొని అమ్మతో ఆయన అన్నాడు. 'మా కాంతను కూడా ఇంటికి తీసుకుపోతాను'.

తను తలవంచుకున్నాడు. 'నేను రాను!' అన్నాడు బిగ్గరగా, ధైర్యంగా.

కాంత తండ్రిచంకలోనుంచి మెల్లగా జారి, 'నేనూ రాను' అన్నది.

కాంత తనదగ్గరకు వచ్చి నుంచుంది. పిల్లలంతా చూట్టూ చేరారు. 'అబ్బే! రామూను, కాంతనీ మేము పోనియ్యం!' అన్నారు.

లోపల్నించి కళ్ళజోడు ఆయన వచ్చాడు. అమ్మనీ బట్టతలాయన్నీ చూసి అన్నాడు. 'పోనియ్యండి. ఇక్కడే ఉండనియ్యండి. ఇక్కడే చదువుకుంటారు'.

అమ్మా, బట్టతలాయన ఒకరి ముఖం ఒకరు చూసుకున్నారు. కొంచెంసేపుండి, వెళ్ళిపోయినారు.

తను కాంతచెయ్యి పట్టుకున్నాడు. కాంత వేళ్ళు తన గుప్పిట్లో ముడుచుకుపోయినాయి. మళ్ళా తెరుచుకొని తన వేళ్ళని పెనవేసుకున్నాయి.

ఎక్కడనుంచో ఉన్నట్టుండి, చల్లనిగాలి వీచింది. పైనుంచి పొగడపూలు జలజల రాలినాయి.